

[Arbejdsministeren]

kulationer om, hvad der måtte være foregået i forligsinstitutionen, og det bekymrer mig en lille smule, at der er en række folketingsmedlemmer, der mener, de kan.

Til slut vil jeg blot understrege, at jeg er tilfreds med, at forslaget bliver gennemført af et meget bredt flertal, og jeg skal selvfølgelig medvirke til, at vi får et så hurtigt og så effektivt udvalgsarbejde som overhovedet muligt.

Kaj Poulsen (S):

Arbejdsministeren undrede sig over min stemmeføring i argumentationen for, hvordan regeringen har optrådt i denne sag. Jeg mener, at jeg i min argumentation klargjorde, at regeringen har været uduelig og ikke har været fremsynet nok. Jeg havde selvfølgelig håbet, at en regering, der har så mange gode hoveder til rådighed – ikke her på bænkene, men ovre i administrationen – kunne planlægge og forudse, hvad der ville ske, hvis man havde en konflikt løbende som denne her, at man ikke fra regeringens side, med en mere eller mindre smilende statsminister, skulle føre landet ud på kanten af administrativt kaos. Det synes jeg er for dårligt, og jeg havde faktisk håbet, at arbejdsministeren i stedet for bare at undre sig over stemmeføringen havde argumenteret, men det var der altså intet grundlag for; det er jeg taknemlig for.

Dernæst skal jeg rette lidt på arbejdsministerens hukommelse. Jeg blev tillagt stor ære af, at jeg havde været ordfører i både lægekonflikten og Falckkonflikten, og at jeg havde haft kæmpemæssige opgør med SF og VS. Det er nu synd, at arbejdsministerens hukommelse ikke er så lang. Æren for at være ordfører i lægekonflikten havde hr. Henning Rasmussen, og hvis arbejdsministeren huskede ret, ville han vide, at hr. Henning Rasmussen på det tidspunkt sad i arbejdsmarkedsudvalget på min plads, og jeg havde ikke ordet i den sag. Det var en skam, det var en fejlfortolkning. Vi og SF havde et par korte bemærkninger til hinanden; ellers mener vi ikke, der skete noget særligt, fordi der kom en lidt forkert oplysning ud, lad os sige det; det rettede vi i god tone. At min stemmeføring somme tider er lidt højroret, er så en helt anden sag.

I øvrigt vil jeg sige til ministeren, at fru Connie Hedegaard var betydelig mere skarp-sindig, end ministeren var, for fru Connie Hedegaard forstod budskabet i min tale. Hvis fru Connie Hedegaard, som repræsenterer Det Konservative Folkeparti, kan stå her fire måneder efter og sige: hvad ville sygeplejersker og postbude og andre have sagt, hvis man havde givet mere, dengang man forhandlede? – har fru Connie Hedegaard opfattet det sådan, at man så skulle have grebet ind med det samme? Jamen hvis det har været regeringens hensigt, at man ikke ville mere, hvorfor skulle landet så føres ud på randen af administrativt kaos? Ikke bare statsministeren har sagt det til os, men også den modstående part, PROSA, har sagt det i månedsvis.

Det er baggrunden for den tale, som jeg holdt. Fru Connie Hedegaards skarpsindighed overstiger langt arbejdsministerens, men det er der måske ikke noget at sige noget til.

Carsten Andersen (SF):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at SF er imod folketingsindgreb i arbejdsmarkedets konflikter. Vi synes, at det er en uheldig samfundsudvikling, at indgreb i arbejdsmarkedskonflikter er blevet en, jeg vil næsten sige naturlig del af en arbejdsmarkedspolitik. Det vil vi bekæmpe, og det vil vi hele tiden være i fronten for at ændre, sådan at det bliver arbejdsmarkedets parter, der skal ordne deres løn- og aftalespørgsmål. I det øjeblik Folketinget og en arbejderflertalsregering lægger ansvaret ud på arbejdsmarkedets parter ved at sige: I har ikke nogen redning her på Christiansborg Slotsplads, I har redningen ude hos jer selv, og den bliver I nødt til at finde, der er ingen tvangsforanstaltninger, så føler arbejdsmarkedets parter også et større ansvar for at få løst disse problemer. Det er den linje, vi vil arbejde på, og det er en samfundsudvikling, som vi i øjeblikket er inde i, og som statsministeren jo også i sit valgoplæg fra Sorø har lagt op til er noget der skal forstærkes.

Vi undrer os også over, at alle politikere fra regeringspartierne går op og entydigt lægger skylden for opråbningen i denne konflikt på PROSA og helt glemmer, at det var finansministeren, som vendte ryggen til, og som ikke gik i gang med forhandlinger, og at